

Nr 216.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående godkännande av en den 31 mars 1954 avslutad överenskommelse mellan Sverige och Japan angående skydd av rättigheter på den industriella äganderättens område, vilka berörts av det andra världskriget, m. m.; given Stockholms slott den 9 april 1954.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll samt med överlämnande av texten, jämte översättning därav till svenska språket, till en den 31 mars 1954 avslutad överenskommelse mellan Sverige och Japan angående skydd av rättigheter på den industriella äganderättens område, vilka berörts av det andra världskriget, jämte ett till överenskommelsen hörande protokoll vill Kungl. Maj:t härmed *dels* äska riksdagens godkännande av överenskommelsen jämte protokollet *dels ock* jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om återställande av rätt till patent, mönster eller varumärke m. m. i förhållande till Japan.

GUSTAF ADOLF.

Herman Zetterberg.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I samband med det andra världskriget har på det industriella rättsskyddets område uppstått svårigheter av skilda slag att iakttaga stadgade frister. I syfte att öppna möjlighet till normala relationer på detta område mellan

Sverige och Japan har den 31 mars 1954 avslutats en överenskommelse mellan de båda länderna angående skydd av rättigheter på den industriella äganderättens område, vilka berörts av det andra världskriget. I propositionen äskas riksdagens godkännande av överenskommelsen.

För genomförande här i landet av överenskommelsen kräves ny lagstiftning. Förslag härtill framlägges i propositionen.

Översättning.

AGREEMENT

between Japan and Sweden concerning the Protection of Industrial Property which has been affected by the second World War.

The Government of Japan and the Government of Sweden,

Being desirous of regulating their mutual relations in matters pertaining to the protection of industrial property which has been affected by the second World War;

Have agreed upon the following provisions:

Article 1.

1. The periods of priority for the filing of subsequent applications for patents of invention as well as for registrations of utility models, industrial designs or models, or trademarks, as stipulated in the provisions, revised at London on June 2, 1934, of Article 4 of the Convention of the Union of Paris for the Protection of Industrial Property, which had not expired before January 1, 1942 or which had begun to run on or after the said date and expired on or before December 31, 1952 shall be extended until the end of six months after the date of the coming into force of the present Agreement.

2. The benefits of extension of periods of priority referred to in paragraph 1 above shall be granted to first applications in any country which was a party to the Convention of the Union of Paris for the Protection of Industrial Property at the time of filing.

Article 2.

The period granted in accordance with the laws of both Contracting Parties for making a declaration of priority based on the first application referred to in Article 1, paragraph 2

ÖVERENSKOMMELSE

mellan Sverige och Japan angående skydd av rättigheter på den industriella äganderättens område, vilka berörts av det andra världskriget.

Svenska och japanska regeringarna hava,

föranledda av en önskan att reglera sina ömsesidiga förbindelser i frågor, som angå skyddet av rättigheter på den industriella äganderättens område, vilka berörts av det andra världskriget,

överenskommit om följande bestämmelser:

Artikel 1.

1. I artikel 4 av den i London den 2 juni 1934 reviderade Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten angivna prioritetsfrister för ingivande av ansökningar om patent å uppfinningar samt om registrering av nyttighetsmodeller, industriella mönster eller modeller eller varumärken skola, om fristerna icke utgått före den 1 januari 1942 eller börjat löpa nämnda dag eller därefter och gått till ända den 31 december 1952 eller dessförinnan, utsträckas till utgången av sex månader från det förevarande överenskommelse trätt i kraft.

2. Förmånen av utsträckning av prioritetsfrist som avses i stycket 1. ovan skall tillkomma första ansökningar, gjorda i något land, som vid tidpunkten för ansökningens ingivande var anslutet till Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten.

Artikel 2.

Den i de båda fördragsslutande ländernas lagstiftning föreskrivna fristen för avgivande av förklaring om prioritet, grundad på sådan första ansökning, som avses i artikel 1, stycket 2., skall icke

shall not expire until the end of six months after the date of the coming into force of the present Agreement.

Article 3.

1. Patents of invention as well as registrations of utility models, or industrial designs or models which became void, owing to the nonpayment of the fees, in the period between January 1, 1942 and December 31, 1952 may be restored by the payment of all due fees, provided that the application for the restoration of the said patents or registrations is filed within six months after the date of the coming into force of the present Agreement, and provided further that the maximum duration has not yet expired at the time of the filing of the application.

2. The application for the patents of invention as well as the registrations of utility models, or industrial designs or models which became void, owing to the failure to comply with the legal requirements, in the period between January 1, 1942 and December 31, 1952 may be restored by fulfilling the requirements not previously observed, provided that this procedure is taken within six months after the date of the coming into force of the present Agreement.

Article 4.

The third parties who, in good faith, have made use of an invention, utility model, or industrial design or model in the period between January 1, 1941 and the date of the signing of the present Agreement or have, during that period, made the necessary preparations therefor, may continue this use, in accordance with the laws of the respective Contracting Party.

Article 5.

1. The duration of trademark which expired in the period between January 1, 1942 and December 31, 1952 may be renewed, in the case where the renewal of the said trademark is requested within six months after the date of the coming

utgå förrän vid utgången av sex månader från det förevarande överenskommelse trätt i kraft.

Artikel 3.

1. Patent å uppfinningar samt registreringar av nyttighetsmodeller eller industriella mönster eller modeller, vilka upphört att äga giltighet, beroende på underlåtenhet att erlægga avgift, under tiden mellan den 1 januari 1942 och den 31 december 1952, må återställas mot erläggande av alla förfallna avgifter, under förutsättning att ansökning om återställande av sagda patent eller registreringar ingivits inom sex månader från det förevarande överenskommelse trätt i kraft och förutsatt att den längsta skyddstiden icke utgått vid tiden för ingivandet av nämnda ansökning.

2. Ansökningar om patent å uppfinningar samt om registrering av nyttighetsmodeller eller industriella mönster eller modeller, vilka upphört att äga giltighet, beroende på underlåtenhet att vidtaga föreskrivna åtgärder, under tiden mellan den 1 januari 1942 och den 31 december 1952, må återställas genom fullgörande av vad tidigare skolat iakttagas, förutsatt att detta fullgörande skett inom sex månader från det förevarande överenskommelse trätt i kraft.

Artikel 4.

Tredje man som i god tro börjat utövning av uppfinning, nyttighetsmodell eller industriellt mönster eller modell under tiden mellan den 1 januari 1941 och dagen för undertecknandet av förevarande överenskommelse eller inom denna tid vidtagit därför erforderliga åtgärder må fortsätta denna utövning, i överensstämmelse med lagstiftningen i det ifrågavarande fördragsslutande landet.

Artikel 5.

1. Varumärkesregistrering, vars skyddstid utgått under tiden mellan den 1 januari 1942 och den 31 december 1952, må förnyas, under förutsättning att förnyelsen begärts inom sex månader från det förevarande överenskommelse

into force of the present Agreement. This renewal is effective retroactively to the time on which the ordinary duration expired.

2. The application for the registration of trademark which became void, owing to the failure to comply with the legal requirements, in the period between January 1, 1942 and December 31, 1952 may be restored by fulfilling the requirements not previously observed, provided that this procedure is taken within six months after the date of the coming into force of the present Agreement.

3. In the case where the owner of a trademark registered in the respective other Contracting Party, the ordinary term of which expired in the period referred to in paragraph 1 above, has filed, before the date of the coming into force of the present Agreement, an application for new registration of the said trademark, the new registration shall be effective retroactively to the time on which the ordinary duration expired, provided that the entitled person has filed the application before the expiration of a period of six months after the date of the coming into force of the present Agreement or before the registrations of the trademark, whichever is the earlier.

Article 6.

The period between January 1, 1942 and the date of the coming into force of the present Agreement shall not be taken into account in determining the time-limit prescribed in the laws of the respective Contracting Party for the exercise of patent or the use of trademark or in determining the period stipulated in connection with Article 6 bis, paragraph 2 of the Convention of the Union of Paris for the Protection of Industrial Property.

Article 7.

The benefits provided for in Articles 1, 2, 3, 5 and 6 shall be granted, irrespective of whether the failure to comply with the legal requirements for the establishment, the continuation or the renewal of the rights concerned was due

trätt i kraft. Förnyelsen skall ha retroaktiv verkan från utgången av den normala skyddstiden.

2. Ansökning om varumärkesregistrering, som upphört att äga giltighet, beroende på underlåtenhet att vidtaga föreskrivna åtgärder, under tiden mellan den 1 januari 1942 och den 31 december 1952, må återställas genom fullgörande av vad tidigare skolat iakttagas, förutsatt att fullgörandet skett inom sex månader från det förevarande överenskommelse trätt i kraft.

3. Har innehavaren av ett varumärke, som registrerats i det andra fördragsslutande landet och vars normala skyddstid utgått inom den i stycket 1. ovan angivna tiden, innan förevarande överenskommelse trädde i kraft ingivit ansökning om ny registrering, skall den nya registreringen ha retroaktiv verkan från utgången av den normala skyddstiden, förutsatt att den berättigade gjort ansökan härom före utgången av en tidrymd av sex månader från det förevarande överenskommelse trätt i kraft eller, om varumärket registrerats dessförinnan, före dagen för registreringen.

Artikel 6.

Tiden mellan den 1 januari 1942 och tidpunkten för förevarande överenskommelses ikraftträdande skall ej medräknas vid bedömande vare sig av den frist, som enligt fördragsslutande lands lagstiftning är stadgad för utövning av patent eller användande av varumärke, eller av den frist, som är stadgad i anslutning till artikel 6 bis andra stycket i Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten.

Artikel 7.

De i artiklarna 1, 2, 3, 5 och 6 angivna förmånerna skola medgivas oavsett om underlåtenheten att iakttaga stadgade föreskrifter för uppkomsten, vidmakt-hållandet eller förnyandet av de berörda rättigheterna var beroende på försumligh-

to a fault or not, and no extra fees shall be required for the granting of such benefits.

het eller ej, och extra avgifter skola ej krävas för medgivande av sådana förmåner.

Article 8.

1. The present Agreement shall apply to:

(i) Natural persons who have Japanese or Swedish nationality, irrespective of their place of domicile;

(ii) Juridical persons established under Japanese or Swedish laws.

2. The benefits provided for in Articles 1, 2 and 7 shall be granted to the persons referred to in paragraph 1 above who have acquired from persons other than those referred to in the said paragraph the rights deriving from the first applications referred to in Article 1, paragraph 2, only in the case where they have acquired those rights on or before the date of the expiration of the ordinary priority periods.

Article 9.

The present Agreement shall be approved by each Contracting Party in accordance with its legal procedures and shall come into force on the fifteenth day after the date of exchange of notes indicating such approval. The exchange of the notes shall take place at Stockholm.

IN WITNESS WHEREOF, the respective representatives of the two Governments have signed the present Agreement.

Done in duplicate, in the English language, at Tokyo, this 31st day of March, 1954.

For the Government of Japan:
Katsuo Okazaki

For the Government of Sweden:
K. G. Lagerfelt

Artikel 8.

1. Förevarande överenskommelse skall äga tillämpning å:

(i) fysiska personer, som äga svenskt eller japanskt medborgarskap, oavsett var de äro bosatta;

(ii) juridiska personer, som stiftats enligt svensk eller japansk rätt.

2. De i artiklarna 1, 2 och 7 angivna förmånerna skola medgivas i stycket 1. ovan nämnda personer, som från andra personer än de i sagda stycke angivna förvärvat rättigheter, som härröra från första ansökningar som avses i artikel 1 stycket 2., endast därest de förvärvat dessa rättigheter vid tidpunkten för utgången av den ordinära prioritetstiden eller dessförinnan.

Artikel 9.

Förevarande överenskommelse skall godkännas av fördragsslutande land i enlighet med dess lagstiftning och skall träda i kraft å femtonde dagen från det utväxling av noter innefattande sådant godkännande ägt rum. Utväxlingen av noter skall äga rum i Stockholm.

Till bekräftelse härav hava respektive ombud för de två Regeringarna under-tecknat denna överenskommelse.

Som skedde i tvenne exemplar, på engelska språket, i Tokio den 31 mars 1954.

För Sveriges regering:
K. G. Lagerfelt

För Japans regering:
Katsuo Okazaki

PROTOCOL

At the moment of proceeding this day to the signing of the Agreement between Japan and Sweden concerning the Protection of Industrial Property which has been affected by the second World War (hereinafter referred to as the Agreement), the undersigned representatives, duly authorized to that effect, have agreed upon the following terms which shall constitute an integral part of the Agreement:

1. The provisions of Article 2 of the Agreement shall apply to all cases where the subsequent application referred to in Article 1, paragraph 1 of the Agreement is filed, without the declaration of priority, at any time before the date of the coming into force of the present Agreement, provided that the right applied for is not yet granted.

2. The third parties, referred to in Article 4 of the Agreement, shall include, but not be limited to, the persons who have made use of or have made the necessary preparations for the use of invention, utility model, or industrial design or model under any of the following circumstances:

(i) where invention, utility model, or industrial design or model was made by such third parties independently from that covered by the first application, or where their knowledge of such invention, utility model, or industrial design or model was acquired from a person who made such invention, utility model, or industrial design or model independently from that covered by the first application;

(ii) where invention, utility model, or industrial design or model covered by the first application was publicly known in the Contracting Party in which the subsequent application, as provided for in Article 1, paragraph 1 of the Agreement, is filed, at the time when the third parties started to use it or to prepare for its use;

(iii) where the rights for invention, utility model, or industrial design or

PROTOKOLL

Isamband med undertecknandet denna dag av överenskommelse mellan Sverige och Japan angående skydd av rättigheter på den industriella äganderättens område, vilka berörts av det andra världskriget, (i det följande benämnd överenskommelsen) ha undertecknade vederbörligen befulmäktigade ombud överenskommit om följande bestämmelser, vilka skola utgöra en del av överenskommelsen:

1. Bestämmelserna i artikel 2 av överenskommelsen skola äga tillämpning å alla fall, där senare ansökning som avses i artikel 1 stycket 1. av överenskommelsen ingivits, utan prioritetförklaring, när som helst före tidpunkten för överenskommelsens ikraftträdande, under förutsättning att ansökningen ännu ej beviljats.

2. Till tredje man, som avses i artikel 4 av överenskommelsen, skall hänföras, dock utan begränsning till dem, sådana personer som utövat eller vidtagit erforderliga åtgärder för utövning av uppfinning, nyttighetsmodell eller industriellt mönster eller modell i något av följande fall:

(i) då uppfinning, nyttighetsmodell eller industriellt mönster eller modell gjorts av sådan tredje man oberoende av vad som är föremål för den första ansökningen, eller då tredje mans kännedom om sådan uppfinning, nyttighetsmodell eller industriellt mönster eller modell förvärvats från en person som gjort uppfinningen, nyttighetsmodellen, mönstret eller modellen oberoende av vad som är föremål för den första ansökningen;

(ii) då uppfinning, nyttighetsmodell eller industriellt mönster eller modell som är föremål för den första ansökningen var allmänt känd i det fördragslutande land, där den senare i artikel 1 stycket 1. av överenskommelsen avsedda ansökningen ingivits, vid den tidpunkt, då tredje man började utövningen eller därför erforderliga åtgärder;

(iii) då rätten till uppfinningen, nyttighetsmodellen eller mönstret eller mo-

model were void at the time when the third parties started to use it or to prepare for its use.

In cases referred to in (i) above, the periods referred to in Article 4 of the Agreement shall be extended until the time of the filing of a subsequent application, provided that the said application is filed after the date of the signing of the present Agreement.

3. In regard to the application of the laws of respective Contracting Party, referred to in Article 4 of the Agreement, it shall be subject to the following understandings:

(i) The third parties of good faith shall not be required to pay indemnity, royalty or any other form of compensation, for the use hitherto made of or for the preparation for the use of invention, utility model, or industrial design or model.

(ii) The third parties of good faith may continue the use or, on the basis of preparation already made therefor, commence the use, without payment of royalty or any other form of compensation.

4. Notwithstanding the provisions of Article 8, paragraph 2 of the Agreement, the benefits provided for in Articles 1, 2 and 7 of the Agreement shall be extended to the natural and juridical persons of either Contracting Party who have acquired the rights from persons who have the nationality of a country with which both Contracting Parties have concluded or will conclude an agreement similar to the present Agreement signed this day.

IN WITNESS WHEREOF, the respective representatives of the two Governments have signed the present Protocol.

Done in duplicate, in the English language, at Tokyo, this 31st day of March, 1954.

For the Government of Japan:

Katsuo Okazaki

For the Government of Sweden:

K. G. Lagerfelt

dellen förlorat sin giltighet vid den tidpunkt, då tredje man började utövningen eller därför erforderliga åtgärder.

I fall som avses under (i) ovan skall den i artikel 4 av överenskommelsen angivna tiden utsträckas till tidpunkten för ingivandet av den senare ansökningen, under förutsättning att nämnda ansökning ingivits efter undertecknandet av förevarande överenskommelse.

3. Angående tillämpningen av den lagstiftning i de fördragsslutande länderna, som avses i artikel 4 av överenskommelsen, skall följande vara överenskommet:

(i) Tredje man i god tro skall icke vara pliktig att erlagga skadestånd, licensavgift eller ersättning av annat slag för den utövning av uppfinning, nyttighetsmodell eller industriellt mönster eller modell eller förberedelse därtill, som hittills ägt rum.

(ii) Tredje man i god tro äger fortsätta utövningen eller, på grundval av redan vidtagna förberedelser därtill, påbörja utövningen utan erläggande av licensavgift eller ersättning av annat slag.

4. Utan hinder av bestämmelserna i artikel 8 stycket 2. av överenskommelsen skola de i artiklarna 1, 2 och 7 av överenskommelsen stadgade förmånerna tillkomma även fysiska eller juridiska personer i något av de fördragsslutande länderna, som förvärvat rättighet från person som äger medborgarskap i ett land med vilket båda de fördragsslutande länderna träffat eller komma att träffa överenskommelse, likartad med den innevarande dag träffade överenskommelsen.

Till bekräftelse härav hava respektive ombud för de två Regeringarna undertecknat detta protokoll.

Som skedde i tvenne exemplar, på engelska språket, i Tokio den 31 mars 1954.

För Sveriges regering:

K. G. Lagerfelt

För Japans regering:

Katsuo Okazaki

F ö r s l a g

till

L a g

om återställande av rätt till patent, mönster eller varumärke m. m.
i förhållande till Japan.

Härigenom förordnas som följer.

Aterupptagande av ansökning och återupprättande av skydds rätt m. m.

1 §.

Har ansökning av japansk medborgare om patent, om registrering av mönster eller varumärke eller om förnyelse av varumärkesregistrering förklarats förfallen eller avslagits genom beslut som vunnit laga kraft i anledning av att sökanden ej iakttagit vad i 8 § förordningen angående patent, 8 § lagen om skydd för vissa mönster och modeller eller 5 eller 9 § lagen om skydd för varumärken föreskrives i fråga om talan mot patent- eller registreringsmyndighetens beslut; eller

har patentansökning av japansk medborgare antingen avförts enligt 5 § andra stycket eller 6 § andra stycket förordningen angående patent och i lagrummet stadgad tid för återupplivning gått till ända eller ock avförts jämlikt 7 § fjärde stycket samma förordning;

då äge sökanden eller sådan hans rättsinnehavare, som är japansk medborgare, såframt den frist som skolat iakttagas utgått efter den 31 december 1941 men före den 1 januari 1953, få ansökningen återupptagen genom att senast sex månader från ikraftträdandet av denna lag fullgöra vad för ärendets fullföljande erfordrats.

2 §.

Aterupptagen ansökning skall anses gjord å den ursprungliga ansöknings-tiden.

Vad som är stadgat om patentinträng skall ej äga tillämpning å utnyttjande, som skett efter det patentansökning förklarats förfallen, avslagits eller avförts men innan den återupptagits.

Patent, som meddelats på grund av återupptagen patentansökning, vare ej heller i övrigt gällande mot någon som, efter det ansökningen förklarats förfallen, avslagits eller avförts men före den 1 april 1954 och innan vad som fordras för dess återupptagande blivit iakttaget, i god tro varit i ut-

övning av den patenterade uppfinningen inom riket eller för sådan utövning där vidtagit väsentliga åtgärder.

Vad i föregående stycke är stadgat om patent skall äga motsvarande tillämpning å mönster, som registrerats på grund av återupptagen ansökning om sådan registrering.

3 §.

Har patent, som innehades av japansk medborgare, efter den 31 december 1941 men före den 1 januari 1953 förfallit på grund av uraktlåtenhet att erlægga sådan förhöjd årsavgift, som omförmåles i 11 § förordningen angående patent, eller har skydd för registrerat varumärke, som innehades av japansk medborgare, upphört på grund av uraktlåtenhet att under nämnda tid förnya registreringen enligt 9 § lagen om skydd för varumärken, äge den förutvarande patent- eller varumärkeshavaren eller sådan hans rättsinnehavare, som är japansk medborgare, få skyddsrätten återupprättad genom att senast sex månader från ikraftträdandet av denna lag inkomma med den eller de ej förut guldna avgifter, som tidigare skolat med stadgad förhöjning erläggas, samt, där fråga är om varumärkesförnyelse, i övrigt fullgöra vad tidigare skolat iakttagas. Vad sålunda stadgas om patent äge tillämpning endast om den ursprungliga giltighetstiden för patentet icke gått till ända när åtgärd för återupprättande vidtogs.

Återupprättas patent, skall jämväl av japansk medborgare innehaft tilläggspatent till detsamma återupprättas, om den förutvarande innehavaren av tilläggspatentet eller sådan hans rättsinnehavare, som är japansk medborgare, senast sex månader från ikraftträdandet av denna lag hos patentmyndigheten framställer begäran härom.

4 §.

Återupprättas patent eller skydd för varumärke, skall i fråga om skyddstiden och skyldigheten att utöver vad i 3 § sägs erlægga avgifter så anses, som hade skyddsrätten varit gällande utan avbrott, därvid i fråga om varumärke förnyelse av registreringen skall anses hava skett vid utgången av den föregående registreringsperioden.

Patentår, för vilket avgift icke enligt 3 § behöver erläggas, när åtgärd för återupprättande vidtages, och som börjat före patentets återupprättande eller inom tre månader därefter, skall, såvitt angår erläggande av därå belöpande avgift, anses börja först vid utgången av sistnämnda tid; dock att för patentår, som eljest skolat börja senast å den dag, då åtgärd för återupprättande vidtogs, avgift skall, även om den inbetalas före patentårets början sådan denna nu blivit bestämd, utgå med förhöjning, varom i 11 § förordningen angående patent stadgas.

5 §.

Vad som är stadgat om patent- eller varumärkesintrång skall ej äga tillämpning å utnyttjande, som skett efter det skyddet upphört men innan det återupprättats.

Återupprättat patent vare ej heller i övrigt gällande mot någon som, efter det patentet förfallit men före den 1 april 1954 och innan vad som fordras för dess återupprättande blivit iakttaget, i god tro varit i utövning av den patenterade uppfinningen inom riket eller för sådan utövning där vidtagit väsentliga åtgärder.

6 §.

Patent- eller registreringsmyndigheten skall göra anteckning om återupprättande av skydds rätt i vederbörligt register och införa kungörelse därom i allmänna tidningarna. Sådan kungörelse skall jämväl införas vid återupptagande av patentansökning, om tidigare jämlikt 7 § sista stycket förordningen angående patent i allmänna tidningarna kungjorts, att ansökningen blivit slutligt behandlad utan att leda till patent.

Har genom beslut som vunnit laga kraft förklarats, att återupptagande av ansökning eller återupprättande av skydds rätt ej kan ske, skola enligt 1 eller 3 § erlagda avgifter återbetalas.

7 §.

Vid bedömning av talan, som efter ikraftträdandet av denna lag anhängiggöres enligt 15 § förordningen angående patent mot japansk medborgare och avser åt sådan medborgare meddelat patent, skall tiden från och med den 1 januari 1942 till och med dagen för lagens ikraftträdande icke medräknas i den tid av tre år som i nämnda paragraf sägs.

Förlängning av prioritetstid.

8 §.

Beträffande ansökning om patent å uppfinning eller om registrering av mönster eller varumärke, varå skydd av japansk medborgare först sökts i stat, beträffande vilken Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten är i kraft, må den prioritetstid av högst tolv månader, som avses i 25 § 1) förordningen angående patent, eller den prioritetstid av högst sex månader, som avses i 20 § lagen om skydd för vissa mönster och modeller eller 16 § 5) lagen om skydd för varumärken, förlängas till och med den dag, som infaller sex månader från ikraftträdandet av denna lag, såframt den ordinära prioritetstiden gått till ända efter den 31 december 1941 men före den 1 januari 1953. Har japansk medborgare förvärvat rätten till dylik ansökning från någon, som tillhör annat land, må sådan förlängning av prioritetstid som nu sagts, såframt Konungen ej annorlunda förordnar, medgivas endast därest förvärvet skett före utgången av den ordinära prioritetstiden.

9 §.

I fråga om patent eller skydd för mönster, som meddelats på grund av ansökning för vilken förlängd prioritetstid enligt 8 § tagits i anspråk, skall

den skyddstid, som är stadgad i 10 § förordningen angående patent eller 11 § lagen om skydd för vissa mönster och modeller, anses börja med utgången av den ordinära prioritetstiden.

Patent, som meddelats på grund av sådan ansökning, vare ej gällande mot den som, innan ansökningen inkommit och före den 1 april 1954, i god tro varit i utövning av den patenterade uppfinningen inom riket eller för sådan utövning där vidtagit väsentliga åtgärder.

Vad i föregående stycke är stadgat om patent skall äga motsvarande tillämpning å mönster, som registrerats på grund av ansökning för vilken förlängd prioritetstid tagits i anspråk.

Gemensamma bestämmelser.

10 §.

Vad i 2, 5 och 9 §§ stadgas därom att utövning skall hava ägt rum eller väsentliga åtgärder därför hava vidtagits före den 1 april 1954 äger ej tillämpning å den som självständigt är upphovsman till den uppfinning eller det mönster, som varit föremål för utövning, eller erhållit sin kunskap därom från sådan självständig upphovsman.

11 §.

Vad i denna lag sägs om japansk medborgare skall även gälla japansk juridisk person.

12 §.

Konungen äger uppställa sådana begränsningar och villkor för åtnjutande av förmån enligt denna lag, som finnas påkallade, samt i övrigt meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpning av lagen.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 2 april 1954.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern ERLANDER, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, LINGMAN, NORUP, HEDLUND, PERSSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Efter gemensam beredning med tillförordnade ministern för utrikes ärendena, statsrådet Lindell, och chefen för handelsdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, fråga om *Sveriges godkännande av en den 31 mars 1954 avslutad överenskommelse med Japan om bibehållande och återställande av rättigheter på den industriella äganderättens område, vilka berörts av det andra världskriget, m. m.*

Föredraganden anför följande.

Den 31 mars 1954 slöts mellan Sverige och Japan en överenskommelse om bibehållande och återställande av rättigheter på det industriella rättsskyddets område, varjämte i ett samtidigt upprättat protokoll behandlades vissa i samband med överenskommelsen stående spörsmål. Dessförinnan hade förhandlingar mellan de båda länderna ägt rum i olika omgångar, och det slutligen träffade avtalet hade tillstyrkts av patent- och registreringsverket, sedan företrädare för olika sammanslutningar beretts tillfälle att yttra sig.

Jag anhåller nu att få till behandling upptaga frågan om Sveriges slutliga godkännande av överenskommelsen jämte tillhörande protokoll samt om viss i samband härmed påkallad lagstiftning m. m.

Tidigare bestämmelser om utsträckning av frister på det industriella rättsskyddets område m. m.

Atskilliga bestämmelser om utsträckning av frister och om andra lättnader i normalt gällande regler på det industriella rättsskyddets område har meddelats i vårt land under och efter det andra världskriget. Även i samband med det första världskriget vidtogs åtgärder i syfte att bereda lättnader för patentsökande och patenthavare.

Av de sålunda medgivna förmånerna må först nämnas förlängning av prioritetstid. Den normala prioritetstiden är reglerad i den internationella Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten, till vilken de flesta kulturländer anslutit sig (den s. k. Parisunionen). Konventionen har senast reviderats i London 1934, och både Sverige och Japan har biträtt den då beslutade texten. Prioritetstiden är enligt Pariskonventionen bestämd till 12 månader från tidpunkten för den första ansökningen i unionsland, såframt det gäller patentansökning. Beträffande ansökning om varumärkes- eller mönsterregistrering är prioritetstiden enligt Londontexten 6 månader.

Bland övriga förmåner på det industriella rättsskyddets område, som under och efter det andra världskriget medgivits i vårt land, må här nämnas återupptagande av patent-, varumärkes- och mönsterskyddsansökningar, som förklarats förfallna, avslagits eller avförts, återupprättande av patent och varumärken, som förfallit på grund av underlåtenhet att erlagga årsavgift eller vidtaga förnyelse, samt lättnader i de bestämmelser om påföljd vid underlåtenhet att utöva patenterad uppfinning, som finns i 15 § patentförordningen.

För att möjliggöra lättnader i de svårigheter, som efter det andra världskrigets utbrott uppkommit i fråga om förvärvande eller vidmakthållande av patentskydd, tillkom *lagen den 1 november 1940 (nr 924) med särskilda bestämmelser angående patent vid krig eller krigsfara m. m.* Lagens giltighetstid utgick den 30 juni 1947. Lagen var begränsad till patenträttens område och för dess tillämpning förutsattes särskilt förordnande av Kungl. Maj:t. Ett stort antal förordnanden om tillämpning av vissa bestämmelser i lagen meddelades, dock icke i förhållande till Japan, vilket berodde på att man på japansk sida icke var beredd att medgiva svenskar motsvarande förmåner i Japan.

1940 års lag ersattes med *lagen den 20 juni 1947 (nr 261) om återställande i vissa fall av rätt till patent, mönster eller varumärke m. m.* 1947 års lag tillkom väsentligen för att Sverige skulle kunna biträda en i Neuchâtel den 8 februari 1947 träffad internationell överenskommelse rörande bibehållande och återställande av rättigheter på den industriella äganderättens område, vilka berörts av det andra världskriget (Sveriges överenskommelser med främmande makter 1947: 25). Överenskommelsen, som ej blott avsåg patenträtter utan även mönsterskydds- och varumärkesrätter, stadgade en fristförlängning, betydligt mer vittgående än vad som förut medgivits i Sverige. I 1947 års lag ges bestämmelser om samtliga de i det föregående angivna förmånerna. För lagens tillämpning i förhållande till medborgare i främmande stat fordras särskilt förordnande av Kungl. Maj:t. Sådant förordnande har meddelats i förhållande till dels det 30-tal länder som biträtt Neuchâtelöverenskommelsen och dels ett par utanför överenskommelsen stående länder, nämligen Amerikas förenta stater och Canada.

Genom 1947 års lag och de nu nämnda tillämpningskungörelserna torde i stort sett ha meddelats de bestämmelser, som på grund av det andra

världskriget och dess efterverkningar kan anses erforderliga gentemot alla till Parisunionen anslutna länder, med vilka Sverige har förbindelser av någon betydelse på det industriella rättsskyddets område. Det sagda gäller dock ej Tyskland och Japan, vilka länder på grund av läget vid tiden för Neuchâtelöverenskommelsen icke bereddes möjlighet att ansluta sig till den då träffade överenskommelsen och beträffande vilka frågan om en tillämpning av 1947 års lag över huvud ej blev aktuell, förrän de i lagen medgivna fristförlängningarna gått till ända.

Vad Tyskland beträffar träffades den 2 februari 1951 en särskild överenskommelse mellan Sverige och Förbundsrepubliken Tyskland angående förlängning av prioritetsfrister på det industriella rättsskyddets område (Sveriges överenskommelser med främmande makter 1951:7), och i anslutning till denna överenskommelse tillkom *lagen den 18 maj 1951 (nr 241) om förlängning i vissa fall av prioritetstid enligt patent-, mönsterskydds- och varumärkeslagstiftningen*. Denna lag, vilken såsom rubriken antyder blott avser förlängning av prioritetstid, är för sin tillämpning beroende av särskilt förordnande av Kungl. Maj:t. Tillämpningskungörelse har utfärdats blott gentemot Förbundsrepubliken Tyskland (SFS 596/1951), och tiden för den fristförlängning, som enligt lagen kan medgivas, har nu gått till ända.

Nuvarande läge gentemot Japan på det industriella rättsskyddets område.

Både Sverige och Japan har sedan länge tillhört Parisunionen. Erfarenheten visar, att medborgare i det ena landet sökt industriellt rättsskydd i det andra i viss, ehuru icke särskilt stor utsträckning. Antalet japanska ansökningar i Sverige har varit blott ett fåtal årligen, medan antalet svenska ansökningar i Japan varit betydligt större.

Redan vid krigsutbrottet 1939 försvårades i någon mån för medborgare i det ena landet att vinna och vidmakthålla industriellt rättsskydd i det andra, och vid Japans inträde i kriget i december 1941 blev svårigheterna avsevärda. Såsom en följd härav har åtskilliga vunna skyddsätter gått förlorade och nya ansökningar under en följd av år knappast förekommit.

Japanskägda rättigheter och ansökningar på det industriella rättsskyddets område har varit underkastade vissa inskränkningar enligt lagen den 29 juni 1945 (nr 522) om kontroll å viss utländsk egendom samt den med stöd av denna lag utfärdade kungörelsen den 17 augusti 1945 (nr 607) om skingringsförbud å japansk egendom m. m. Flykttkapitalbyrån har emellertid i skrivelse den 3 november 1951 till patent- och registreringsverket meddelat, att något tvångsingripande i japanskägda industriella skyddsätter i Sverige faktiskt ej förekommit jämlikt 1945 års kontrollagstiftning.

Beträffande läget för svenskar i Japan må framhållas, att där visserligen under efterkrigstiden tillkommit vissa bestämmelser om förmåner på det industriella rättsskyddets område men att dessa bestämmelser såvitt

angår utläningar i stort sett blott tagit sikte på medborgare i länder, med vilka Japan varit i krig, varför bestämmelserna på det hela taget ej kunnat utnyttjas av svenskar.

Överenskommelsen med Japan.

Frågan om en särskild överenskommelse med Japan på det industriella rättsskyddets område väcktes först av Gadelius & Co. aktiebolag i en framställning den 28 juni 1949, varöver patentverket avgav yttrande. Sedan även Sveriges industriförbund den 21 april 1950 gjort en framställning i saken, yttrade sig patentverket på nytt och föreslog, att underhandlingar måtte inledas med Japan.

Sedan förberedande kontakt upptagits med vederbörande japanska myndigheter, anmodades patentverket att upprätta förslag till överenskommelse i ämnet. Verket inhämtade yttranden från Sveriges industriförbund, Sveriges allmänna exportförening, svenska industriens patentingenjörers förening och svenska patentombudsföreningen samt avgav med promemoria den 28 december 1951 förslag till överenskommelse. I promemorian framhölls att det svenska näringslivet, enligt vad yttrandena visade, hade intresse för en överenskommelse med Japan men att en sådan, om den skulle bli till avsedd nytta, ej borde inskränkas på samma sätt som 1951 års svensk-tyska överenskommelse utan i stället i stora drag få samma karaktär som Neuchâtelöverenskommelsen, ehuru med andra tidsfrister. Avtalsförslaget, som i huvudsak avfattats efter mönster av Neuchâtelöverenskommelsen, innehöll regler om förlängning av prioritetstid, återupptagande av ansökan och återupprättande av skydds rätt samt lättnad i utövningstvånget, därvid som huvudregel föreslogs förlängning av frister som utgått den 1 januari 1942 eller senare.

Sedan underhandlingar upptagits i Tokio och det svenska avtalsförslaget överlämnats till de japanska myndigheterna, inkom ett japanskt motförslag. Efter överläggning med företrädare för de fyra nyssnämnda sammanslutningarna yttrade sig patentverket den 4 december 1952 över detta motförslag. I yttrandet framhölls att motförslaget innebure mycket avsevärda inskränkningar i förmånerna i förhållande till det svenska förslaget, att de japanska motförslagen på några punkter kunde utan olägenhet godtagas men att det i flertalet fall syntes vara ett svenskt intresse att vid de fortsatta förhandlingarna så långt möjligt vidhålla det ursprungliga svenska förslaget.

Efter ytterligare förhandlingar i Tokio framfördes ett nytt japanskt avtalsförslag. Över detta yttrade sig patentverket den 1 februari 1954, efter nytt samråd med företrädarna för de fyra sammanslutningarna. I yttrandet anfördes i huvudsak följande. Det nya japanska förslaget innebure i förhållande till det första väsentliga förbättringar ur svensk synpunkt. På de viktigaste punkterna stode vad som nu föresloges i saklig överensstämmelse med patentverkets ursprungliga förslag. Vissa bestämmelser i förslaget kunde dock ge anledning till betänkligheter ur svensk synpunkt. Särskilt

gällde detta de ingående och delvis svårtolkade reglerna till förmån för tredje man, som börjat eller förberett utövning av uppfinning eller mönster. Det vorje möjligt, att dessa regler i Japan komme att utnyttjas på ett sätt som avsevärt inskränkte det praktiska värdet av de enligt överenskommelsen medgivna förmånerna. Det torde emellertid vara utsiktslöst att söka uppnå en ändring i nämnda regler, enär dessa på det hela taget hade sin motsvarighet i de avtal, som Japan under 1953 träffat med andra länder. På en punkt borde dock en ändring i protokollstexten påkallas. I övrigt syntes det nya förslaget, som dock innebure obestridliga fördelar för svenska intressenter, under förhandenvarande omständigheter kunna godtagas i befintligt skick. — Yttrandet innefattade patentverkets och de hörda organisationsrepresentanternas sammanstående åsikt.

Sedan den i patentverkets skrivelse förordade ändringen i protokollet samt några formella jämkningar i texten vidtagits, blev förslaget den 19 mars 1954 av Kungl. Maj:t godkänt. Därefter undertecknade befullmäktigade för de båda länderna den 31 mars 1954 i Tokio en överenskommelse i ämnet jämte ett tillhörande protokoll.

I detta sammanhang kan nämnas, att Japan under 1953 träffat i stort sett liknande överenskommelser med Danmark, Schweiz och Förbundsrepubliken Tyskland.

Överenskommelsen innehåller i artikel 1 regler om förlängd prioritetstid i fråga om patent-, nyttighetsmodell-, mönster- och varumärkesskydd. Det må i detta sammanhang erinras, att särskilt skydd för nyttighetsmodeller visserligen ej förekommer i Sverige men däremot i Japan.

Enligt den i första stycket upptagna huvudregeln skall i sådana fall, då den ordinära prioritetstiden utgått under tiden 1 januari 1942—31 december 1952, förlängning medgivas till sex månader från överenskommelsens ikraftträdande.

I andra stycket av artikel 1 uttalas, att den prioritetsgrundande ansökningen kan ha inlämnats i vilket som helst av de till Parisunionen anslutna länderna.

Artikel 2 upptar ett särskilt stadgande om den tid inom vilken prioritet skall begäras. Stadgandets innebörd preciseras genom avdelning 1. i det till överenskommelsen hörande protokollet.

Artikel 3 ger regler om återupprättande av patent samt nyttighetsmodell- och mönsterregistrering ävensom om återupptagande av ansökning om skydd av nu angivet slag. Första stycket avser återupprättande av skydds rätt, medan andra stycket gäller återupptagande av ansökning. Terminerna är i båda fallen desamma som i artikel 1.

Artikeln 4 innehåller huvudregeln om fortsatt utövningsrätt för tredje man som mellan den 1 januari 1941 och dagen för överenskommelsens undertecknande i god tro börjat eller vidtagit erforderliga åtgärder för utövning av uppfinning, nyttighetsmodell eller mönster. Terminens början är alltså ett år tidigare än i artikel 1, vilket svarar mot den ordinära prioritetstiden för patent och nyttighetsmodeller enligt Pariskonventionen.

Huvudregeln i artikel 4 kompletteras och i viss mån modifieras genom de vidlyftiga stadganden, som ingår i avdelningarna 2. och 3. av protokollet.

I ingressen till avdelning 2. sägs att när i artikel 4 talas om tredje man innefattas därunder bl. a. vissa i tre underpunkter uppräknade kategorier. Patentverket har i sitt yttrande förklarat sig benäget att uppfatta ingressen så, att i de i underpunkterna angivna fallen tredje-mansskydd skall godtagas endast därest i den särskilda situationen god tro verkligen föreligger. Med denna tolkning anser verket ingressen ej behöva väcka betänklighet, medan läget bleve annorlunda, om meningen skulle vara att i alla de uppräknade fallen god tro skulle presumeras.

Underpunkten (i) avser det fallet, att tredje man självständigt gjort samma uppfinning som den varom i ärendet är fråga eller kan härleda sin rätt från en dubbeluppfinnare. Enligt sista stycket i avdelning 2. av protokollet skall i dylika fall tredje-mans-skydd kunna uppkomma genom utövningsåtgärder, vidtagna efter det överenskommelsen undertecknats men innan ansökning inlämnats i det andra landet.

Underpunkten (ii) gäller det fallet, att utövningen grundlagts vid en tidpunkt, då sökandens uppfinning eller mönster var allmänt känd (»publicly known») i konfliktlandet. Patentverket har i sitt yttrande sagt sig förstå detta så, att uppfinningen verkligen skall ha varit allmänt känd i detta land. Det bör ej räcka att uppfinningen där var teoretiskt bekant, t. ex. genom att den svenska patentskrift, där uppfinningen beskrivits, i vanlig ordning översänts till japanska patentverket.

Underpunkten (iii) slutligen avser det fallet, att utövningen grundlagts vid en tidpunkt, då den andres rätt var »void», varmed torde böra förstås t. ex. att den andres patent då hade förfallit.

Avdelning 3. i protokollet fastslår, att den utövare i god tro som kan bygga på artikel 4 i överenskommelsen skall vara fritagen från varje skyldighet att betala ersättning, icke blott för redan skedd utövning (underpunkt i) utan jämväl beträffande framtida utövning (underpunkt ii).

Artikel 5 ger regler om återupprättande av varumärkesregistrering och återupptagande av ansökan om sådan registrering.

Huvudregeln om återupprättande (eller försenad förnyelse) ges i första stycket, medan återupptagande avses i andra stycket. Terminen är i båda fallen densamma som i artikel 1. Tredje stycket innehåller en specialregel om att anhängig ansökning om nyregistrering skall kunna omvandlas till förnyelseansökan.

Artikel 6 innehåller stadgande om lättnad i utövningstvånget.

Artikel 7 uppftar uttryckligt stadgande om att de förmåner, som medgivs enligt artiklarna 1—3 och 5—6, skall gälla vare sig rättsägaren gjort sig skyldig till någon försummelse eller ej och utan att några extra avgifter skall krävas.

I patentverkets yttrande har i anslutning till artikel 7 gjorts följande påpekanden.

Det där uttalade förbudet mot extra avgifter kan ej hindra att man i Sverige liksom vid tillämpningen av Neuchâtelöverenskommelsen och den svensk-tyska överenskommelsen kräver erläggande av t. ex. förfallna årsavgifter för patent med den förhöjning, som i den ordinära patentlagstiftningen är stadgad vid avgiftsbetalning efter den reguljära förfallodagen. I detta sammanhang må påpekas, att intet i överenskommelsen kan anses hindra, att patenttiden vid prioritetsförlängning anses löpa från utgången av den ordinära prioritetstiden, som skett i den svenska lagstiftningen i anslutning till nyssnämnda båda överenskommelser. Erinras kan också, att överenskommelsen ej innebär någon förlängning av patenttiden vid återupprättande av patent eller återupptagande av ansökning. I den 1949 gjorda framställning från ett svenskt företag, som ursprungligen väckte frågan om en svensk-japansk överenskommelse, påyrkades att denna förmån skulle medtagas, men att så skulle ske har ej i övrigt förordats under ärendets beredning här i landet, vilket överensstämmer med den negativa hållning till förslag om förlängd patenttid under hänvisning till krigssvårigheterna, som Sverige städse intagit under efterkrigstiden.

Artikel 8 innehåller regler om de personer och företag, som kan åberopa förmånerna.

Första stycket ger huvudregeln om att förmånerna blott tillkommer fysiska personer, som äger svenskt eller japanskt medborgarskap, samt juridiska personer som stiftats enligt svensk eller japansk rätt.

Andra stycket kräver, såvitt angår prioritetsförlängning, att fysisk eller juridisk person som i första stycket sägs gjort sitt rättighetsförvärv före den ordinära prioritetstidens utgång. Undantag gäller enligt avdelning 4. i protokollet till förmån för den som förvärvat rättighet från fysisk eller juridisk person från något annat land, med vilket Sverige och Japan slutit likartade avtal.

Artikel 9 upptar stadganden om överenskommelsens slutliga godkännande och ikraftträdande.

Departementschefen.

Det industriella rättsskyddet, främst patent- och varumärkesväsendet, har en starkt framträdande internationell karaktär. En uppfinning måste patenteras i varje land, där den skall skyddas, och i viss mån gäller detsamma om registrering av mönster och varumärken. Redan under normala förhållanden medför detta system besvär, som dock lättas genom den internationella Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten.

Långt större svårigheter att iakttaga stadgade frister och andra formaliteter på det industriella rättsskyddets område uppkommer dock under krigs- och avspärningstider, vilket senast visat sig i samband med det andra världskriget. För att komma till rätta med sådana svårigheter tillkom den internationella Neuchâtelöverenskommelsen av 1947, vilken Sverige biträdde och som föranledde särskild lagstiftning samma år. Tyskland och Japan bereddes dock ej tillfälle att ansluta sig till Neuchâtelöverenskommelsen, varför olägenheterna kvarstod i förhållande till dessa länder. Vad Tyskland beträffar, har problemet åtminstone delvis fått sin lösning genom den sär-

skilda överenskommelse, som Sverige 1951 träffade med Förbundsrepubliken Tyskland och som samma år föranledde speciell lagstiftning.

Den överenskommelse som nu ingåtts mellan Sverige och Japan innebär, att man går vidare på den väg som redan gentemot andra länder beträffs genom de tidigare överenskommelserna. Den svensk-japanska överenskommelsen företer i sina huvuddrag en ganska nära överensstämmelse med Neuchâtelöverenskommelsen, om än tidsfristerna är andra och även i övrigt vissa avvikelser föreligger. Överenskommelsen upptar regler om samma slag av förmåner som Neuchâtelöverenskommelsen, nämligen förlängning av prioritetstid, återupptagande av ansökning, återupprättande av skydds rätt och lättnad i utövningstvånget. Den nya överenskommelsens huvudregel är, att frister som utgått under tiden 1 januari 1942—31 december 1952 förlängs, så att erforderliga åtgärder kan vidtagas senast sex månader från överenskommelsens ikraftträdande. Beträffande överenskommelsens detaljer må hänvisas till den tidigare lämnade redogörelsen.

Av den i ärendet föreliggande utredningen får anses framgå, att de ömsesidiga förmåner varom stadgas i överenskommelsen på det hela taget skulle bli till nytta för det svenska näringslivet. Visserligen torde svenska medborgare och företag endast jämförelsevis sällan söka och erhålla industriella skydds rätter i Japan, men sådana synes dock vara betydligt talrikare än motsvarande japanska skydds rätter i Sverige, och för vissa på export inrättade svenska företag är det tydligen av ej ringa ekonomisk betydelse att kunna vinna de förmåner i Japan som följer av överenskommelsen. Principiella betänkligheter kan föreligga mot att så lång tid efter krigets slut medgiva vittgående frist förlängningar av det slag varom här är fråga, och några detaljer särskilt i det vid överenskommelsen fogade protokollet förefaller måhända mindre tillfredsställande ur svensk synpunkt. Då fördelarna av överenskommelsen dock torde vara avgjort större än nackdelarna, vill jag förorda, att densamma slutgiltigt godkännes från svensk sida.

För genomförande här i landet av överenskommelsen krävs ny lagstiftning. Man kunde tänka sig att genom ändring av 1947 års lag där införa sådana stadganden, som erfordras på grund av överenskommelsen. Men då de perioder, under vilka frist förlängning gäller enligt Neuchâtelöverenskommelsen, till både sin början och sitt slut avviker från motsvarande perioder enligt den nya överenskommelsen, skulle bestämmelserna i så fall bli antingen komplicerade eller olämpligt generellt hållna. Vissa specialbestämmelser i den nya överenskommelsen och dess protokoll saknar också motsvarighet i 1947 års lag. Bäst synes därför vara att intaga erforderliga lagbestämmelser i en ny lag. I motsats till vad som var fallet med 1947 och 1951 års lagar, som båda hade mer generell fullmaktskaraktär, synes den nya lagen böra direkt begränsas till vad som erfordras på grund av överenskommelsen och alltså gälla blott i förhållande till Japan.

Det synes lämpligt att vid uppställningen och avfattningen av de erforderliga lagbestämmelserna använda 1947 års lag som förebild så långt detta är möjligt. Bestämmelserna i denna lag om återupptagande av patent-,

mönsterskydds- och varumärkesansökningar (1 §) samt om återupprättande av patent och varumärkesregistreringar (3 och 4 §§) ävensom de administrativa föreskrifterna i anledning av återupptagande och återupprättande (6 §) — vilka bestämmelser motsvarar artiklarna 3 och 5 i överenskommelsen — torde kunna användas utan annan ändring än vad som betingas av att förmånerna skall gälla blott till förmån för japanska rättssubjekt och att de i överenskommelsen stadgade terminerna för fristförlängningarna är andra än i 1947 års lag. Med liknande modifikationer bör stadgandena i 1947 års lag om lättnad i utövningstvånget (7 §) kunna användas, varigenom artikel 6 i överenskommelsen uppfylles.

I fråga om förlängning av prioritetstid (artikel 1 i överenskommelsen) torde bestämmelserna i 1947 och 1951 års lagar (9 § resp. 1 §) böra tagas till förebild, med den modifikation som följer av att den nya lagen icke skall ha fullmaktskaraktär. I den nya lagen bör införas ett stadgande, motsvarande artikel 8 andra stycket i överenskommelsen, varvid innehållet i avdelning 4. i det vid överenskommelsen fogade protokollet jämväl bör beaktas genom ett bemyndigande för Kungl. Maj:t att vid behov meddela erforderliga föreskrifter. Bestämmelserna i 1947 års lag (10 § första stycket) och 1951 års lag (2 §) om att vid prioritetsförlängning patenttiden skall räknas från den ordinära prioritetstidens utgång torde utan ändring kunna intagas i den nya lagen. Artikel 2 i överenskommelsen och därmed sammanhängande avdelning 1. i protokollet innehåller ej annat än vad som enligt svensk uppfattning ändock skulle gälla och kräver därför ej särskild lagstiftning.

Huvudbestämmelserna om skydd för tredje man i artikel 4 är uppbyggda på samma sätt som motsvarande bestämmelser i Neuchâtelöverenskommelsen och den svensk-tyska överenskommelsen, medan de utförliga stadgandena i avdelningarna 2. och 3. av protokollet till den svensk-japanska överenskommelsen i stort sett ej innebär annat än riktlinjer för tolkningen av artikel 4. Särskilt gäller detta avdelning 2. — utom sista stycket — som närmare belyser i vilka fall god tro kan föreligga. Denna del av protokollet torde därför ej behöva föranleda särskild lagstiftning; frågan synes lämpligen kunna överlätas åt avgörande i praxis. Ej heller torde avdelning 3. i protokollet kräva lagstiftning, enär vad där uttalas under alla förhållanden tillämpas i Sverige. De regler som i 1947 års lag givits om skydd för tredje man vid återupptagande och återupprättande (2 och 5 §§) synes därför kunna tagas till förebild med allenast den ändring som föranledes av att tidsfristerna är andra. Beträffande skydd för tredje man vid förlängning av prioritetstid kräves däremot en uttrycklig bestämmelse, som saknar motsvarighet i tidigare lagstiftning. Att en sådan regel ej upptogs i 1947 och 1951 års lagar berodde därpå, att den allmänna svenska patentlagstiftningen när dessa lagar tillkom generellt medgav, att föranvändarrätt kunde grundläggas genom utövningsåtgärder under prioritetstid. Rättsläget har emellertid ändrats genom det 1953 tillkomna mom. 3 i 25 § patentförordningen, och genom kungörelse den 22 maj 1953 (nr 319) har förordnande jämlikt

detta moment givits i förhållande till bl. a. Japan. Motsvarande gäller beträffande mönsterskyddet. Det erforderliga stadgandet kan lämpligen intagas i den nya lagen i stället för 10 § andra stycket i 1947 års lag. Där givna regler föranleddes nämligen av en speciell bestämmelse i Neuchâtelöverenskommelsen, som ej har motsvarighet i den nya överenskommelsen. I den nya lagen bör ytterligare införas ett stadgande, motsvarande det i sista stycket av avdelning 2. i protokollet medgivna undantaget från slutterminen för uppkomsten av tredjemansskydd enligt artikel 4.

Den nya lagen bör träda i kraft samtidigt med överenskommelsen.

I överensstämmelse med det anförda har inom justitiedepartementet upprättats förslag till *lag om återställande av rätt till patent, mönster eller varumärke m. m. i förhållande till Japan*. Beträffande innebörden av bestämmelserna i lagförslaget må, utöver vad redan framhållits, hänvisas till propositionerna 1947: 292 och 1951: 139.

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över lagförslaget, vilket jämte texten till överenskommelsen med tillhörande protokoll är fogat som bilaga¹ till detta protokoll, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Harriet Stangenberg.

¹ Bilagan har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 8 april 1954.

N ä r v a r a n d e:

justitieråden NISSEN,
HELLQUIST,
KARLGREN,
regeringsrådet ECKERBERG.

Enligt lagrådet den 7 april 1954 tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 2 april 1954, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över uppriktat förslag till *lag om återställande av rätt till patent, mönster eller varumärke m. m. i förhållande till Japan.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av byråchefen Åke von Zweigbergk.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

Harriet Stangenberg.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 9 april 1954.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, LINGMAN, NORUP, HEDLUND, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för handelsdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, lagrådets den 8 april 1954 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 2 april 1954 remitterade förslaget till *lag om återställande av rätt till patent, mönster eller varumärke m. m. i förhållande till Japan*.

Med förmälan att lagrådet lämnat förslaget utan erinran samt under åberopande av vad föredraganden anfört till statsrådsprotokollet den 2 april 1954 hemställer föredraganden, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition *dels* äska riksdagens godkännande av den i nämnda statsrådsprotokoll omnämnda överenskommelsen mellan Sverige och Japan angående skydd av rättigheter på den industriella äganderättens område, vilka berörts av det andra världskriget, jämte ett till överenskommelsen hörande protokoll *dels ock jämlikt* § 87 regeringsformen förelägga riksdagen det förut omnämnda lagförslaget till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställer förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Lars-Erik Samuelsson.